

svědka četnického strážmistra Josefa V-y. Již podle toho, co uvedeno, je na snadě možnost, že již porušením předpisu § 134 tr. ř., spočívajícím v tom, že soudem první stolice byl zamítnut obhájcův návrh na nové vyšetřování duševního stavu obžalované dvěma lékaři, doznala obhajoba obžalované újmy, takže zejména v tomto směru uplatňuje zmateční stížnost důvod zmatečnosti podle čís. 4 § 281 tr. ř. právem. Nelze jí arci přisvědčiti, pokud týž důvod shledává i v tom, že nebylo vyhověno obhájcovu návrhu, by ke zkoumání duševního stavu obžalované byli přibráni znalci z oboru psychiatrie, jichž přibrání však § 134 tr. ř. nepředpisuje; i § 118 tr. ř. předpokládá i ve svém novém doslovu podle zákona ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n. pro úchylku z pravidelného přibrání znalců, pro ten který obor u soudu trvale ustanovených, že případ vyžaduje zvláštních odborných znalostí, jímž však není souzený případ (sb. n. s. čís. 2896, 3201, 3319 a j.), takže lze jen soudu první stolice, jemuž bude o věci znovu jednati a rozhodovati, ponechat na uvážení, zda by se nedoporučovalo přibrati ke zkoumání duševního stavu obžalované pokud možno psychiatry, jak se soud usnesl při prvním hlavním přelíčení v této věci. I okolnost, o níž byl navržen důkaz spisy T II 1413/28 okresního soudu pro přestupky v Praze, mohla by míti význam, třeba jen podpůrný potud, že by se, bude-li dokázáno, že zabavená plechovka byla skutečně vlastnictvím obžalované, naskytla otázka, nezvýšilo-li se její tehdejší rozčilení zabavením plechovky tou měrou, že dosáhlo rázu a stupně pomatení smyslů podle § 2 c) tr. zák.

Čís. 3537.

I když jest podle čl. 49 obch. zák. obchodní cestující oprávněn vybírat zálohy za zboží od zákazníků, dopouští se podvodu (nikoliv zpronevěry), činil-li tak, ač mu to bylo zaměstnavatelem zakázáno.

Poškozovací úmysl jest tu vyloučen, ponechal-li si zálohy proto, že měl nebo důvodně předpokládal, že má proti zaměstnavateli nárok na provisi ve výši vylákaných záloh.

(Rozh. ze dne 22. června 1929, Zm I 136/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 7. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle § 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil do první stolice a to okresnímu soudu v Jičíně, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze přisvědčiti, pokud namítá, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., že skutek obžalo-

vaného naplňuje skutkovou podstatu zpronevěry, nikoli podvodu. Podle čl. 49 obch. zák. jest ovšem obchodní cestující oprávněn k vybírání tržové ceny — a následkem toho i záloh — za zboží u zákazníků; leč rozsudek zjišťuje, že stěžovateli bylo jeho zaměstnavatelem zakázáno, vybírat zálohy; následkem toho jednal obžalovaný lstivě, pokud přes tento zákaz se vydával proti zákazníkům za osobu k inkasu oprávněnou, a, když pak tito v omylu vyvolaném tímto lstivým jednáním obžalovaného jemu zálohy vyplatili, jde o peníze vylákané a nikoli jemu svěřené; přichází tudíž v úvahu podvod, při němž jest lhostejno, zda měly utrpěti škodu na svém majetku osoby, které byly uvedeny v omyl — zákazníci — či osoby od nich rozlišné — zaměstnavatel obžalovaného. Ke skutkové podstatě podvodu se ovšem vyhledává kromě lstivého jednání i poškozovací úmysl; tuto zákonnou náležitost nezjišťuje soud tím, že v rozsudku uvádí, že obžalovaný úmyslně vylákal peníze, aniž větou, že »chtěl lstivým předstíráním získati neoprávněně peněz, jichž potřeboval«, a sluší vyhověti zmáteční stížnosti, pokud tuto vadu alespoň zřejmým poukazem uplatňuje, poukazujíc k tomu, že v četnické zprávě nesprávně se uvádí, že veškeré provise obžalovanému byly zaměstnavatelem zaplacený, že naopak má obdržeti ještě nedoplatek 14.123 Kč a že súčtování přes opětovné naléhání nebylo provedeno, a že převzetí obou tu v úvahu přicházejících záloh též zaměstnavateli hlásil, že však týž se zdráhal provisi obžalovanému řádně vyplatiti, poněvadž se ve zlém rozešli. Vše to poukazuje k výtce, že škoda z jednání obžalovaného — třebas lstivého — podle jeho záměru vzniknouti neměla, poněvadž počítal s úhradou neprávem vybraných záloh z provisi jemu příslušejících. Jelikož rozsudek v tomto směru nezjišťuje, zdali obžalovanému příslušel nárok na provisi odpovídající výši vylákaných záloh aneb zdali v době činu alespoň důvodně předpokládal, že takový nárok má, trpí po stránce subjektivní závažnou vadou, opodstatňující zmátečnost odsuzujícího výroku, pročež bylo zmáteční stížnosti vyhověti a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu uznati již v neveřejném zasedání, jak shora uvedeno, při čemž vzhledem k výši vylákaných peněz 420 Kč přichází ve smyslu zákona z 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n. v úvahu pro další řízení příslušnost okresního soudu.

Čís. 3538.

Držením zakázané zbraně ve smyslu § 32 zbroj. pat. není držba ve smyslu soukromoprávním (§ 309 obč. zák.), nýbrž držba ve smyslu běžném, jakýkoliv skutečný poměr k věci, mající v zápětí, že věc jest, třebas jen přechodně, u určité osoby, tedy i pouhá její detence.

(Rozh. ze dne 22. června 1929, Zm II 70/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 31. prosince 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zloči-